

Troonrede Koningin van de Jeugd 2018/2019

Inleiding:

Beste jongens, meisjes, politici, minister De Jonge, en andere aanwezigen,

I have a dream. De beroemde woorden van Martin Luther King die we allemaal kennen. Het waren ook mijn beginwoorden tijdens het UNICEF Kinderrechten Debattoernooi een paar maanden geleden. Maar nooit had ik durven dromen dat ik hier zou mogen staan. Hier, in deze prachtige Ridderzaal. En ik sta hier niet alleen. Vandaag staan hier ook acht verschillende debatteams die met elkaar in debat gaan over belangrijke kinderrechten. Jongeren, net als ik, die hun stem willen laten horen om voor een betere wereld te zorgen!

Ik was deze vakantie in California en elke keer als ik daar zei dat ik uit Nederland kwam zeiden ze dat ik zo'n geluk had. Dat in Nederland alles goed is. Deels is dat zeker waar, ik kan me niet aan de indruk onttrekken dat ik geluk heb. Wij hebben goede scholen, met iets te veel huiswerk maar goed, wij krijgen al die vervelende prikken tot je 16de en wij hebben gelukkig de keus om geen spuitjes te eten als we dat niet lekker vinden. Maar in Nederland zijn nog steeds veel jongeren die wachten op zorg, veel jongeren die opgroeien in armoede, veel jongeren die zich depressief of alleen voelen... Nederland is nog lang niet perfect.

Toen ik in april gekroond werd tot Koningin van de Jeugd vertelde ik over de klimaatverandering en de invloed hiervan op kinderen. Over de vele kinderen die nu al lijden en de miljoenen die nog zullen komen. Er zijn bijvoorbeeld nu al 25 miljoen kinderen die ernstig ondervoed zijn door de gevolgen van klimaatverandering. 25 miljoen. Dat is niet hoe wij willen dat onze kinderen opgroeien en volgens het Kinderrechtenverdrag mag dit ook helemaal niet. Artikel 3, belang van het kind voorop, artikel 6, recht op leven en ontwikkeling, artikel 27, artikel 31. Allemaal regels die er zijn om onze kinderen te beschermen die nu geschonden worden. Maar gelukkig zijn er zoveel dingen die we kunnen doen.

Iedereen heeft een steentje. En dat steentje kun je weggooien en er niet meer naar omkijken. Maar dat steentje kan je ook inzetten. En dat is misschien niet zo groot als de keien van Nelson Mandela of Mahatma Gandhi, maar vergeet niet dat hun steentje ooit ook zo klein was. Dat jouw steentje een begin kan zijn van een enorme kei.

Dus ik leg mijn steentje neer door: door bijvoorbeeld hier te spreken, maar ook zo min mogelijk plastic tasje te gebruiken, door minder vlees te eten en thuis ons afval te scheiden. Een klein gebaar, een klein steentje, in de hoop dat andere mensen mij zullen volgen en dat onze steentjes samen uitgroeien tot een enorme berg.

Als ik nu zou vragen wie er hier een auto heeft durf ik te wedden dat bijna alle volwassene hun hand opsteken, dat is natuurlijk te verwachten. In de huidige samenleving kunnen we ook niet anders. Maar wij als jongeren zijn een van de minste vervuilers, en de rekening zal altijd bij ons terechtkomen. En daarom moeten wij nu al betrokken worden bij de oplossingen. Dit is dan ook mijn oproep aan de aanwezige politici: betrek ons jongeren! Wij maken ons zorgen, wij hebben ideeën. Het is ons recht. Jullie hebben de verantwoordelijkheid voor onze toekomst. Zoals Wendel Berrie zei: "We hebben de aarde niet gekregen van onze voorouders, we lenen hem van onze kinderen." Dus laten we allemaal die verantwoordelijkheid nemen en echt die kans pakken om de gevolgen van klimaatverandering zo veel mogelijk te beperken. Ik weet dat er wel aan wordt gewerkt maar de urgentie ontbreekt. We hebben meer nodig.

Een wereldprobleem daadwerkelijk oplossen is iets wat ik altijd lastig heb gevonden. Telkens als ik een speech schreef of een toespraak hield, zat ik met die vraag in mijn hoofd. Hoe ga ik, een jong meisje, in deze grote wereld zo'n groot probleem oplossen? Hoe ga ik ervoor zorgen dat die zonnepanelen er komen en dat dat afval gescheiden wordt? En het precieze antwoord daarop heb ik nog steeds niet gevonden. Maar artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag zegt: ieder kind heeft het recht zijn mening te geven over zaken die hem of haar aangaan. En daarom zijn we hier. Jongeren en politici moeten samen in gesprek en oplossingen zoeken. En jongens, meisjes ik hoor jullie al denken: "Andere mensen die meer te zeggen hebben lossen dat toch wel op. Volwassenen met een grotere luider stem." Maar jouw stem is ook groot, zo groot en luid als je hem zelf maakt.

En ik weet zeker dat als we allemaal ons uiterste best doen dat we samen niet alleen dit maar alle problemen op kunnen lossen. De huidige politici en de nieuwe generatie. Samen.

Woonruimte in azc

(Stelling: Gezinnen moeten een aparte woonruimte* krijgen in azc's)

(* met sanitaire voorzieningen)

Stel je voor: je komt uit Syrië, je bent gevlucht voor de oorlog in je eigen land en je komt aan in Nederland. Je hebt veel gezien en meegemaakt. Veel meer dan een gemiddelde tiener van jouw leeftijd zou moeten hebben. In Nederland hoop je een nieuw begin te kunnen maken.

Is het dan niet onze taak om dat te geven? Ze komen uit zo'n slechte situatie en dan komen ze hier voor hulp. Zijn we ze dat niet verschuldigd? Het antwoord is: Ja, dat zijn we. Er zijn zoveel artikelen van het Kinderrechtenverdrag die dit ondersteunen, artikel 2, 3, 6, 12, 22, 31. Die vertellen samen dat elk kind gelijk behandeld moet worden. Dat elk kind dezelfde kansen en rechten moet krijgen. En het zijn hele logische rechten, recht op vrije tijd en spel, recht op leven en ontwikkeling, het recht op een mening en nog veel meer.

Maar in azc's zijn deze dingen niet vanzelfsprekend. Na een onderzoek van de werkgroep 'kind in azc' werden een aantal serieuze conclusies getrokken. Dit was een onderzoek waarin echt de jongeren gevraagd werd om hun ervaringen. Het grootste probleem wat zij aangaven was dat gezinnen uit elkaar groeien. Ze hebben geen eigen leefomgeving voor zichzelf en hebben dus ook geen echt gezinsleven, iets wat ze juist heel hard nodig hebben.

Want zeker voor asielzoekerskinderen is een stabiele veilige leefomgeving heel belangrijk. En zeker voor asielzoekerskinderen is dat nou juist heel lastig. Ze zijn vaak bang dat ze gepest worden op school en er is geen rustige plek waar ze hun huiswerk kunnen maken. En wat denken we van de wifi; die is op veel azc's niet aanwezig of werkt niet goed. Dit klinkt misschien als iets wat een tiener zegt waarna ouders heel hard roepen: telefoonverslaafd. Maar zo bedoel ik het niet. Wifi is deze tijd heel belangrijk. Als je vriendschappen wil ontwikkelen helpt het enorm als je die mensen online kan bereiken. Maar nog veel belangrijker, als ik uit een land gevlucht was en mijn hele familie en al mijn vrienden daar had moeten achtergelaten zou ik willen weten wat er daar gebeurt. Zou ik het willen weten als er een bom valt op mijn geboortestad. En laten we ook het huiswerk niet uitvlakken. Zo'n 25% van mijn huiswerk doe ik online en daar heb ik dus wifi voor nodig.

Dit is een onderwerp waar ik eigenlijk nog nooit aan gedacht had. dit is niet iets wat je vaak hoort. In azc's moeten mensen badkamers en leefruimtes delen. En toen ik onderzoek aan het doen was, was er een ding wat mij heel erg opviel. Waar ik best van schrok. Ik hoorde dat je je daar vooral als tienermeisje vaak niet veilig voelt als je bijvoorbeeld naar de wc moet. Zeker niet 's nachts. En dat is toch absurd. Want laten we niet vergeten dat dat hun huis is, daar zijn ze altijd. Dus eigenlijk nog steeds niet echt veilig.

En voor al deze dingen moet een oplossing te vinden zijn. De vraag is alleen: is dit het? Is het geven van een eigen woonruimte met sanitaire voorzieningen aan gezinnen in azc's de oplossing? Is dat hoe we hun leven gaan verbeteren?

Online kindermarketing

(Online kindermarketing voor ongezonde voedingsmiddelen moet verboden worden)

Om 7 uur gaat mijn wekker. Ik sta op, maak ontbijt en dat eet ik op voor de tv kijkend naar mijn lievelingsserie tussendoor zie ik daar de reclames van heerlijke chocolade, daarna pak ik mijn telefoon om te kijken welke vakken ik vandaag heb maar voordat ik die app open klik ik eerst nog een reclame weg van die verrukkelijke gefrituurde kip. Op weg naar school kom ik langs talloze reclames over alle lekkere producten die ik kan halen bij de supermarkt. In de pauze wil ik even wat googlen en zie ik bovenaan op mijn scherm een reclame voor lekkere chips waardoor ik meteen naar de snoepautomaat loop om een zak te halen.

Ik als jongere wordt aan alle kanten beïnvloed. Soms in goede zin. Door mijn ouders bijvoorbeeld om me zo goed mogelijk op te voeden, soms door school om zo hard mogelijk mijn best te doen. Maar het is lang niet altijd met goede bedoelingen. Bedrijven proberen mensen zoveel mogelijk te beïnvloeden om hun vaak ongezonde eten te kopen. En dat is begrijpelijk, ze willen geld verdienen. Maar ergens moeten we toch een grens trekken?

Op dit moment zijn veel bedrijven op zoek naar de zwakste plekken van jongeren. Wij worden continu in de gaten gehouden. Er bestaan camera's in billboards bij treinstations die precies kunnen zien welk geslacht jij bent, hoe oud je bent en wat jouw reactie is op de reclames waar je langs loopt. En alles wat wij googlen of bekijken op instagram wordt opgeslagen. Aan de hand van die gegevens worden advertenties en reclames voor ongezond eten aangepast zodat wij er vatbaar voor zijn. En dat terwijl wij volgens artikel 24 het recht hebben op een zo goed mogelijke gezondheid. Is dat oke? Is dat iets wat er nu eenmaal bij hoort? Of is dat schending van onze rechten?

94% van de reclames gaat over ongezond eten. En dat in een samenleving waarin 14% van de kinderen al overgewicht heeft, een getal dat alleen maar toeneemt. En kan je dat de jongeren verwijten? Zij zijn uiteindelijk degene die dat snoep in hun mond stoppen. Nee, eigenlijk niet. Wij worden op zo'n manier gemanipuleerd dat we geen keus hebben, en we hebben het vaak niet eens door. Hoort dat er bij? Of is het misbruik van onze kwetsbaarheid?

De kledingindustrie

(Liever goedkope kleding in de schappen, dan kinderarbeid schrappen.)

Ik ga vaak naar het winkelcentrum. Vooral naar kledingwinkels. Ik wil natuurlijk blijven met de mode en alle hypes. En om eerlijk te zijn, als ik shop denk ik niet echt na over waar de kleding die ik koop vandaan komt. Ik kijk naar maat, kleur, mode en als ik zie dat een kledingstuk goedkoop is dan gaat 'ie alleen nog maar sneller het winkelwagentje in. In ben hier heel eerlijk over omdat ik eigenlijk weet dat zeker 90% van jullie hetzelfde doet.

Als we allemaal even kijken naar onze eigen outfit. Wie kan mij dan precies vertellen waar zijn kleding vandaan komt? En dan heb ik het niet over de winkel maar natuurlijk over de stap daarvoor, waar het gemaakt is. Wie het niet weet.. kijk dan nu even op je label.

Mijn jurk is op maat en op kleur gemaakt. Dat betekent natuurlijk met de hand. En dan denken we allemaal automatisch aan een volwassene die een bepaald aantal uren werkt en een normaal salaris verdient. Maar vaak is dat niet zo. In veel gevallen gaat het om kinderarbeid. Wat mijn jurk betreft heb ik me er eigenlijk niet echt meer in verdiept. Ik denk dat ik niet de enige in deze zaal ben en zegt dat misschien al niet genoeg over onze samenleving? Je kunt je daarom afvragen of wij de oorzaak zijn van kinderarbeid in de kledingindustrie. Aan de ene kant wel en aan de andere kant niet.

Dit is voor mij misschien wel de moeilijkste stelling omdat er zoveel kanten zijn om te bekijken. Wie is hier verantwoordelijk voor, wie moeten we aankijken als we willen dat het stopt? De regering die het toelaat, winkels die het inkopen, de baas van de fabriek die het verkoopt, of wij zelf die de kleding kopen en dragen? Lastig? Ja! Maar gezien de omstandigheden waarin kinderen nu werken denk ik dat niks doen al helemaal geen optie is. Dus laten we allemaal ons steentje bijdragen. de regering, de winkels, de baas en wij zelf.

De rechten van alle kinderen zijn vastgelegd in het Kinderrechtenverdrag. Het recht op educatie, een mening, veiligheid en nog veel meer en de rechten van de jongeren die in die fabrieken werken worden vaak geschonden, ze hebben geen enkele stem.

En ik snap heel goed dat het lastig is om voor te stellen dat je bijvoorbeeld elke dag 12 uur lang werkt, een leven zonder school waarin je continu in gevaar bent dat het voelt alsof wat je ook doet geen verschil maakt. Ik voel het ook. Maar dat

betekent niet dat we alles mogen negeren en gewoon door mogen gaan met als een kip zonder kop door het winkelcentra rennen zonder na te denken over andere kinderen die urenlang gezwoged hebben om deze kleding hier in de schappen te krijgen. Er zit een enorme afstand tussen ons en de textiel fabrieken maar tegelijkertijd staan we er dichterbij dan wie dan ook.

Jongerenparticipatie

(Kinderen vanaf 8 jaar moeten ook instemmen met het 'ouderschapsplan'*

* als ouders uit elkaar gaan)

Verdriet, onzekerheid, schuldgevoel, 3 woorden die de wereld van een kind omschrijven als papa en mama gaan scheiden of uit elkaar gaan. Alles gaat veranderen. En ook al begrijpen kinderen niet altijd alles, dat is iets wat ze heel goed door hebben. Er staan veel vragen en keuzes te wachten op een antwoord, zoals: hoe gaan we op vakantie? Bij wie vieren we kerstmis? Bij papa of bij mama?

Kinderen hebben een stabiele leefomgeving nodig om in op te groeien, een waarin ze op mensen kunnen vertrouwen. En ook al kunnen ze dat meestal nog wel, dat voelt vaak niet zo.

Het is altijd een heel vervelende situatie maar wij als buitenstaanders kunnen op verschillende manieren wel proberen om het iets minder erg te maken voor de kinderen. Wij kunnen ons steentje bijdragen. en ik weet dat we er allemaal voor kinderen willen zijn, we willen ze helpen, daarom zijn we allemaal hier.

Als scheidende ouder kunnen er 2 gedachtes gaan door je hoofd betreft je kinderen: ze zo min mogelijk betrekken zodat je ze zo min mogelijk belast, of ze wel betrekken waardoor ze een mening kunnen geven over wat er met ze gaat gebeuren.

Mijn ouders zijn niet gescheiden dus ik heb niet daadwerkelijk in deze situatie gezeten maar ik kan me in beide gedachtes vinden. Ik denk dat ik graag betrokken zou willen worden. Ik zou het belangrijk vinden om de kans te krijgen om mee te praten en beslissen. Volgens artikel 12 van het kinderrechtenverdrag heb ik dat recht ook. Maar ik kan me ook heel goed voorstellen dat het een gevoelig onderwerp is en dat je het heel moeilijk vindt om er met je ouders over te praten. Dat is misschien ook iets dat per kind verschilt.

Dus dan is de vraag: Als kinderen vanaf 8 jaar ook moeten instemmen met het ouderschapsplan, is dat dan een belasting of een opluchting?

Slot

Wat een voorrecht om hier te mogen zijn en jullie toe te mogen spreken, Het ging er soms heftig aan toe. Er is veel gedebatteerd, we hebben oplossingen en obstakels benoemd maar het allerbelangrijkste is dat wij als jongeren hebben verteld wat wij denken dat er moet gebeuren.

En? Heeft het gewerkt? Zijn alle advertenties voor ongezond eten nu weg? Zijn de omstandigheden in azc's al beter? Nee, natuurlijk niet. Want dat is niet hoe de wereld werkt.

Maar een ding is vanmorgen duidelijk geworden. Wij als jongeren hebben een stem. En jouw eigen stem is belangrijker dan die van wie dan ook! Wij kunnen allemaal iets doen! Jong en oud! Wij kunnen allemaal ons steentje bijdragen, maakt niet uit wat je beetpakt, of het nou klimaatverandering, vluchtelingenopvang of participatie is, werk aan het stukje waar jouw hart ligt. Zodat we samen met al onze steentjes een enorme muur kunnen bouwen die ons beschermt tegen alle narigheid die onze kant op komt. Een schild en een zwaard. waarachter we kunnen schuilen en daarna 2 keer zo hard terug kunnen slaan. En er zijn al jongeren die ons zijn voor gegaan. Zelf voel ik me enorm geïnspireerd door Boyan Slat. Op z'n 16de bedacht hij dat hij iets wilde veranderen, dat hij een verschil wilde maken en ging hij aan de slag. Hij ontwierp een robot die de oceaan opruimt en doet er nog steeds alles aan om zijn uitvindingen in gebruik te krijgen. In zijn eentje heeft hij een gigantische kei neergelegd. Zo laat hij zien dat jongeren de kracht hebben om dingen te veranderen!

Voor mij zijn jullie vandaag allemaal winnaars. En ik hoop dat jullie vandaag allemaal wakker geschud zijn, dat jullie straks die deur uitlopen met het idee en de spirit om echt iets te veranderen. Om je met hart en ziel te storten in de problemen en oplossingen waar jij gepassioneerd over bent. Ik geloof in jou; ik weet zeker dat jij de volgende Boyan Slat kan zijn en dat jij, jong of oud, ons kan leiden naar een samenleving waarin we een betere wereld creëren voor onszelf. Dankuwel

Voor de minister:

Ik heb het vandaag de hele dag door gehad over je steentje bijdragen en om u te helpen en er aan te herinneren dat jongeren betrokken moeten worden bij de oplossingen voor klimaatverandering heb ik hier uw steen, u hoeft hem alleen nog maar neer te leggen.